

/ A most következő rövid cikket a pécsi GLOSSZÁTOR 1974. szeptember-októberi számából vettük át egy az egben. E lépésnél az a nemes szándék vezérelte szerkesztői gárdánkat, hogy megismerkedjünk a Nem ütik a jogászt agyon... kezdetű nóta őstörténetével. No, nem abban kételkedünk, hogy senki sem tudná megkeresni lexikonban, de testvérlapunk készen találta elénk az adatokat./

NEM ÜTIK A JOGÁSZT AGYON...

Mint bizonyára tudjátok, a mult század vége felé élt Rácz Pali, a korabeli idők legnagyobb primása és nótaszerzője. Azt meg talán szükségtelen mondani, hogy már akkor is nagyon népszerűek voltak a jogászbálok. Sőt: JOGÁSZBÁLOK. S egy vérbeli, XIX. századi jogászbál megnyitáshoz pedig mi kell? Nyitócsárdás, egy igazi, magyaros nyitócsárdás. No de nem volt, s ezen a kellemetlen hiányon segített Rácz Pali, s 1880-ban irt egyet, egy igazit. S most jön az, ami talán kevésbé közismert, /különösen medikus-körökben/, hogy ez a csárdás a "Nem ütik a jogászt agyon..." kezdetű imánknak az őse. A dallam és a fejrén - természetesen - már akkor is ugyanaz volt, de a szöveg tartalmasabb részeinek kiformálásához hosszabb idő kellett. Az 1880-as évek végén már így dalolták di-cső elődeink:

Nem ütik a jogászt agyon,
sárgarigó...
Mert néki bölcs esze vagyon,
sárgarigó...
Nem ütik a doktort agyon,
sárgarigó...
Mert néki klistérje vagyon,
sárgarigó...
Nem ütik a bölcsészt agyon,
sárgarigó...
Mert néki indexe vagyon,
sárgarigó...

Azóta persze kedvenc dalunk továbbfejlődött, kikristályosodott, lassan kikoptak belőle a felesleges részek, az idő rostáján kihullott a pelyvája, s maradt a tiszta, értékes mag, a lényeg:

Nem ütik a jogászt agyon,
sárgarigó...
Mert a jogász vasból vagyon; de énekelhetnénk most is
Mert néki bölcs esze vagyon,
sárgarigó...

S ha ez a rész nem így hangzik fel ajkunkról, valószínűleg csak azért van, hogy bizonyos meglévő feszültségek ne fokozódjanak a végletekig. Mig el nem felejttem: találkoztunk 1980-ban minden este fél 8-kor a Hálástanyán a "Nem ütik a jogászt agyon..." centenárium alkalmából.

/Böröcz István/

RÁKOS GYOMOR

/hihetetlen elbeszélés hihető dolgokról/

Történetünk úgy kezdődött, mint sok más történet. Először is a tények rögzültek. Vagyis, hogy Rákor Gyomor, az UNICEF Diákélelmezési Bizottságának harmadik társelnöke menzaminőség-ellenőrző körutja során Szegedre érkezett. Rákos Gyomor nemzeti hovatartozását illető kétségek eloszlatására ugyan nem vállalkozhatom, elég legyen annyi, valószínűleg olyan náció képviselője, ahol igencsak finnyás izlésű emberek élnek.

Rákos Gyomor küllemére vonatkozóan a következő adatokat tudom szolgáltatni: a társelnöknek normális ember-kinézete van, még csak kisebb hájrétteg vagy megeresztett pocak sincs a testén, mint azt foglalkozási ártalom gyanánt felszámíthatnánk neki.

A fentebb említett nemzetközi szervezet e jeles képviselője szegedi látogatásának első állomásaként a bennünket szorosán is érintő "Kevesebb a kaja, nem lesz gyomorbaja" címzetű /t. i. hármas számú/ menzát vetette komolyabb megfigyelés alá. Végtelenül boldog voltam, hogy magam is részt vehettem az ellenőrző munkálatokban - legalábbis, mint leselkedő.

Beléptünk az alagsorban elfekvő étkező helyiségbe. A harmadik társelnök azonnal kinyilvánította tetszését a menza elhelyezkedésével kapcsolatosan; mint mondotta:

- Igen nagy szolgálatot tesz ez a lépcső az emésztés megkönnyítésére. Ez az egyszárnya-nyitott ajtó pedig kiválóan alkalmas arra, hogy oktató szerepet töltsön be. Aki engedte magát a beférhetetlenségig elhizni, hát ne is jusson be és ne is egyék.

Továbbhaladva Rákos Gyomor rendkívül izlésesnek ítélte meg a menza főhelyiségét. Különösen az a nagyfoku gazdaságosság ötlött mihamarost a szemébe, hogy az asztalokon nincs terítő. Minek is az? A diák ugysem tud rá vigyázni, az örökös abroszmosás meg nem hoz sok szerencsét.

Az UNICEF harmadik társelnöke leparolázott a konyha valamennyi dol-

gozójával, és rövid exorzéjában elmondta eddigi tapasztalatait, végül pedig további jó munkát kívánt a diáktáplálás területén mutatkozó feladatok megoldásához.

A konyha dolgozói a meghatottságtól elérzékenyülve gyors finom-ebédet akartak készíteni vendégüknek, aki azonban nem fogadta el a meghívást, mondván, hogy a diákokkal együtt kíván étkezni, az ő kosztjuktól.

Az EBÉDIDŐ hamarosan érkezett. Az UNICEF-DB harmadik társelnöke megvárta, míg sok diák összejön, majd beállt a sorba.

Erre a napra a MENÜ - mondhatni megszokottan - borsóleves, ?-hus rizzsel és valamilyen tejszínes sütemény volt. A diákok gyorsan végeztek az ebéddel, gondolva a főszakács néni kedves kis malacának hizlalási nehézségeire is. Rákos Gyomor kényelmesen elhelyezkedett a kissé már használt széken, és hozzálátott a táplálkozáshoz. Magam - diáktársaimhoz hasonlóan - rövid uton elintéztem ebédemet, s figyelmesen szemléltem vendégünk mozdulatait. Jóízűen evett. Bár néha fintor ült ki az arcára, ezt azonban igyekezett többnyire palástolni.

MIKOR ebédjét bevégezte, óvatosan érdeklődni kezdtem:

- Hogyan ízlett a mai ebéd?

- Véleményem szerint nagyon jól el tudják szórakoztatni a szakácsok az itt étkezőket. Lássuk csak a mai menüt!

Borsóleves: íze rendkívül kellemes, megsózott forralt vizéhez hasonlít a leginkább. A borsó pedig egyenesen elrontotta volna a zamatát.

?-hus rizzsel: Nagyon izletes volt! Igaz a rizsszemek közé valami csirizhez hasonló főzet volt ágyazva, ami kissé tapadóssá tett mindent, ettől függetlenül kiváló volt, akára hus is.

Az utolsó szavakat már erősen elszíneződött arccal mondta, majd felállt /látszott, hogy erőlködik/, udvariasan elnézést kért, és a ROYAL-ba távozott.

/Megcsóváltam a fejemet, s én is távoztam kis albérleti szobámba arra gondolva, hogy a társelnök milyen jól pihen most a luxus-pamlagon, és hogy este micsoda finomságok várják majd az asztalon./

Másnak meglepetésemre a következő rövid hirt leltem meg a helyi lap utolsó oldalán:

" Városunk magasrangú vendégét, Rákos Gyomort, az UNICEF Diákélelme-

zési Bizottságának harmadik társelnökét tegnap délután súlyos gyomorbántalmakkal kórházba szállították, ahol az orvosok azonnak kezelésbe vették."

A TANULSÁG

pedig ebből az, hogy aki a menzánkra jön étkezni, az ne csak formalitásokban legyen diák, hanem lehetőleg - gyomorban is!

Szalay Zoltán

. . .

IMPULZÁLUNK

- Szerinted nem lehetne kezdeni valamit a rendbe tett udvarral?
- Hogy hogy, hiszen annak se teteje, se fütése!
- Ez igaz, de áprilistól novemberig olyan sok napsütés van!
- Viszont ez is igaz. Hát akkor csináljunk vele valamit!
- De mit?
- Kezdetnek esetleg lehetne padokat, virágokat, csikkgyűjtőket.
- Nem rossz. A végén még akár színelőadást is rendezhetnénk az udvaron ácsolt színpadon!
- És elhívhatnánk az Egyetemi színpadot! Vagy Glosszátor színpadát! Vagy a néptáncosok egy darabját!
- Te már megint képzelődsz. Mit szólna ehhez a Dékán, és főleg Dobler elvtárs?!
- Kérdezzük meg!

Várnay Ernő